

KOMÁROM KÓRHÁZMENEDZSERE

az AMEGA beszélgetőpartnere:

Dr. Lőrinczi Enikő

tüdőgyógyász szakorvos

a komáromi Selye János Kórház főigazgatója

Hugonnai Vilma óta – ő volt az első magyar orvosnő – nagyot változott a világ. Az orvosi hivatást illetően megfordult a férfi-nő arány, és ezen belül egyre több női vezetőnk is lett. Az egyik ilyen vezetővel, Lőrinczi Enikővel, a komáromi Selye János Kórház főigazgatójával beszélgetek.

A tüdőgyógyászok mindig is szívesen vállaltak közéleti feladatokat. Elég csak jelenlegi államtitkárunkra, Horváth Ildikó professzor asszonyra utalni. Te hogyan lettél főigazgató? Amikor először felmerült a lehetőség, rögtön igent mondtál, vagy először pánikot éreztél?

Volt egy kis hezitálás bennem, de a vezetői szerepre való felkészülésem korábban is tudatos volt. Mindig éreztem magamban egy olyan pluszt, hogy össze tudom fogni az embereket, van erre képességem, és a tudatos felkészülés részeként szereztem meg az egészségügyi menedzseri diplomát. Már akkor reméltem, hogy lesz egy olyan testreszabott feladat, amit majd el tudok vállalni. Terveztem azt, hogy az újonnan épült pannonhalmi Szent Márton Járóbeteg Központ orvos igazgatói posztját megpályázom. Az ÁEEK területi igazgatója tudott az elképzelésemről, és ő keresett meg, felvetve a komáromi lehetőséget. Idegenként, kívülállóként vállaltam el ezt a feladatot. A kihívások elől soha nem futottam el, belevágtam, megpályáztam.

Sokak véleménye az, hogy a mai egészségügy vezetői struktúrája – főigazgató, orvos

igazgató, egyéb igazgató – nem tekinthető optimálisnak. Az egyik indok az, hogy a vezetői feladatkört vállaló orvos kiesik a gyógyításból, és ismerve az általános orvoshiányt, ez nem szerencsés dolog. Te hogy látod a kérdést?

Ki nem esek a gyógyításból, csak csökkentett üzemmódban folytatom. Pannónhalmán kialakítottam egy gondozói hálózatot, amit változatlanul működtetek tovább. Találtam egy kolléganőt, aki jelentős segítséget nyújt. Ellátom a korábbi feladataimat is, mert úgy gondolom, hogy csak akkor lehetek igazán jó igazgató, ha közben orvosként is aktív maradok.

A másik kérdés, hogy ha főigazgatói pozícióba kerül egy kiváló belgyógyász, aneszteziológus, de bármelyik szakmát mondhatnám, akkor mi a biztosíték arra, hogy az új feladatát is ugyanolyan kiválóan tudja ellátni.

Erre szokták mondani, hogy „a puding próbája az evés”. Az ember kipróbálja magát sok mindenben, és eldönti, hogy össze tudja-e illeszteni eredeti hivatását a vezetéssel.

Mikor neveztek ki?

Áprilisban lesz két éve.

Hogy állsz a pudinggal?

Nagyon szeretem, nem érzek csalódottságot. A nehézségekkel tisztában voltam és vagyok, nap mint nap szembe kerülök velük, de sikerült magam köré egy olyan csapatot kialakítanom, akikkel együtt gondolkodva, döntve sikerrel oldjuk meg a legnehezebb feladatokat is.

Mennyire van szabad játéktere a mai világban egy főigazgatónak az elképzelései megvalósítására, hiszen centralizálttá vált a magyar egészségügy. Elképzeléseid lehetnek, de a megvalósítás már nem rajtad múlik. A működtető tulajdonos az állam lett az önkormányzatok helyett.

Azért van játéktérünk, részben azért, mert ha a prioritási sorrendet felállítom, és kellő indokkal tudok hozzájuk igazítani, akkor célhoz lehet érni. Másrészt abban a kiváltságos helyzetben vagyok, hogy Komáromban kiváló az önkormányzat és a kórház kapcsolata. Lehetőségekhez mérten, szükség esetén támogatják az intézményt.

A megyében történt egészségügyi változtatások mennyire érintették a komáromi kórházat?

Lettek megszüntetve aktív osztályok, a mai napig szívfájdalma a komáromiaknak, hogy már nincs szülészetünk, de még van aktív ellátásunk, és ösztönző támogatásokat kapunk az aktív ellátás fejlesztésére.

Egy olyan kis kórház, mint a komáromi, hogyan tud kellő létszámban növéreket, orvosokat foglalkoztatni?

Ez egy nagyon érzékeny kérdés. Ha az ember térben lát és gondolkodik, akkor sikerül az ambuláns ellátásra szakembereket találni.

Van erre anyagi kerete az intézménynek?

Egyénileg mérlegelve, átszervezésekkel reméljük a megoldást. Eddig kritikus helyzet még nem alakult ki.

Ha leülhetnél az államtitkár asszonnal beszélgetni, mit sugnálnál, mit tanácsolnál neki?

Túl könnyű lenne neki azt mondani, hogy rendezzük a béreket. Olyan plusz szolgáltatásokat kellene a bérezések mellé tenni, amiért az orvos hajlandó átgondolni a jövőjét. Az anyagi juttatáson kívül pozitív jövőképet kellene felmutatni az egészségügyi dolgozóknak. Horváth Ildikó nyilván ismeri ezeket a problémákat, de a megoldás nem csak rajta múlik.

Speciális helyzetben van a város, hiszen a Duna két részre osztja, és a bal parton is van egy kórház. Van-e kapcsolat a két intézmény között?

Korábban érdemi kapcsolat nem volt. Majdnem egy időben az én kinevezésemmel, ott is igazgatóváltás történt. Felvettük a kapcsolatot, és próbálunk együtt gondolkodni. Nekünk például van termálfürdőnk, reumatológiai osztályunk, nekik fejlett az onkológiai ellátásuk. A nyitottság a két fél között megvan, de gondot jelentenek a nemzetközi egyezmények, melyek kötöttséget jelentenek. A további kapcsolatépítés útjait még ki kell taposni.

A magyar egészségügy átalakításai sokáig már nem odázhatók el. Úgy érzed, hogy a Selye János Kórház jövője biztosított?

Abszolút. Ismerjük a feladatainkat, az erősségeinket és a gyengeségeinket. Komárom és környéke napi ellátásáért vagyunk felelősek.

Beszéljünk a szűkebb szakmánkról, a tüdőgyógyásatról!

Milyen Komárom tüdőgyógyászati ellátása?

Nem tudok és nem is akarok eltekinteni a személytől, aki az ellátást végzi: ő *Schlezák Judit* főorvosnő. Korábban ő is volt intézményvezető. *Schlezák Judit* magas szinten műveli a szakmát, jól felszerelt rendelője van. Szakmai színvonalával kimagaslik a régióban. Az emberi hozzáállásáról is csak felsőfokban tudok nyilatkozni. Munkáját immár egy fiatal szakorvosnő, *Szenes Éva Juliánna* is segíti.

A jelen után beszéljünk a múlttól és a jövőről.

Visszatekintve a múltra, jó néhány évet eltöltöttem a gyógyszeriparban, de akkor sem adtam fel a szakmát. Sokszor lehetetlen körülmények között, de magánrendeléseket is folytattam. A győri kórházból szakvizsgáztam. Amikor elszá-

kadtam a kórháztól, egyet tudtam, hogy én nem a betegágy mellett képzelem el a jövőmet, sokkal inkább az ambuláns betegellátásban érzem magam elhivatottnak. Mindig is a gondozást éreztem hozzám közelállóknak. Ahogy már említettem, Pannonhalmán, amikor megépült az új szakrendelő, kialakítottam egy gondozási hálózatot. Ennek megmaradását ma is szívügyemnek érzem.

Szóval már az egyetemen eldől, hogy nem manuális szakmát választasz. Mikor került képbe számodra a tüdőgyógyászat?

Olyan szakmát kerestem a pályám legelején, amely közel áll a belgyógyászathoz. A pályámat Győrben, a pulmonológiai osztályon kezdtem. Elképzelésem találkozott *Tóth Magdolna* főorvosnő tanításával, aki nem egyes szervrendszerek,

hanem az egész ember gyógyításának iskoláját képviselte.

Hol szerezted meg a diplomádat?

Kolozsvárott jártam orvosi egyetemre, és az első munkahelyem volt Győr.

Adja magát a kérdés, miért jöttél el a kincses városból?

Annak idején részese voltam a *Sütő András* körül kialakult eseményeknek. Ez adta a végső lökést, hogy Győrben kezdjem a pályafutásomat.

Jártál azóta Kolozsvárott?

Persze. Nem túl gyakran, de igen. Kolozsvárt mint várost, mint művelődési központot mindig becsültem. Szellemi kisugárzása óriási. Nagy élményt jelentett számomra, hogy bejáratos lehettem *Kányádi Sándor* házába. Nem kisebb élményt jelentett, hogy ott lehettem

Sütő András színházi bemutatóin, és kezet foghattam vele.

Az anyaországban megtalálta-e azt a szellemi kisugárzást, amit Kolozsvárott tapasztaltál?

Itt Komáromban rendszeresen részt veszek a különböző kulturális eseményeken, például a Lovas Színház bemutatóin. Rendszeresen járok színházi előadásokra Győrbe, Budapestre, tehát megtaláltam.

Az én korosztályom egykori elődeinktől, mestereinktől sok mindent kapott. Vajon tovább tudjuk-e adni ezeket az értékeket gyermekeinknek, unokáinknak?

Lehet, hogy gyermekeinknek nem mindig tudjuk átadni, de a környezetemben mindig találok olyan embereket, akik fogékonyak az értékekre, akiket megihlet egy szép festmény, egy vers vagy egy dallam.

Kolozsvárott születted?

Nagybányán születtem, és gyermekkoromban festők, szobrászok között élhettem.

A családod művészcsalád volt?

Nem, szinte mindenki a műszaki tudományokat űzte. Mérnökök, közgazdászok voltak.

Orvosi élményed nincs is?

Gyermekkorom háziorvosa volt az eszményképem. Ha beteg voltam, ő gyógyított, ugyanakkor verseket írt, jelentős festményekből gyűjteménye volt, és rendszeresen járt hangversenyre. Én sokáig jártam szavalóversenyekre és zongoráztam is.

Hogyan látod a jövődet 10-15 év múlva?

A tudatos egészségnevelésben szeretnék szerepet vállalni, és amíg az egészségem engedi, szakorvosi rendeléseket végezni. Nem törekszem szakmai babérokra. A napi betegellátás szintjén szeretnék maradni, és részt venni annak irányításában.

Számomra Szent Márton hegye egy misztikus hely. Téged mi vonzott oda?

Ha kinéztem a rendelő ablakán, az apátságot láttam, ami nagy hatással volt rám. *Várszegi Aszrikkal* és a diákokkal szoros munkakapcsolatom

alakult ki. Rendszeresen részt veszek az ő kulturális eseményeiken is.

A gyermekeid hogyan viszik tovább a hivatásodat, vagy ezt a szikrát, ami benned van.

A hivatást nem viszik tovább. Felnőtt lányom humán erőforrás menedzser, Budapesten dolgozik. Kisebb fiam most fog érettségizni. A gyermekeim a saját útjukat járják. A fiam egyszer úgy fogalmazott, hogy nem kis kihívás két orvos gyermekének lenni.

Csapatépítő ember vagy?

Azt gondolom, igen. Bár kicsi a keretünk, de kitaláltam, hogy kórházunkban a dolgozók válasszák meg az év dolgozóját.

Mit tartasz eddigi működésed legnagyobb sikerének?

Egy év után, amikor már átláttam a dolgokat, az egyik cég vezetője elismerő csodálkozással azt mondta: „Igazgató, maga itt menedzsel!” Ránéztem, és annyit mondtam: „Hát nem ez a dolgom?!” ■

Dr. Osvai László